

א. כרתנו לעיל [במס']
 בשבית'ן] בסוף פ"ט
 (מ"ד). ה"כ' בעצמות פ"ט
 מ"א. ויעקב קרא
 לספולתו ולע"ה ויקב
 בדלעיל לענין סוכה. וכן
 י"ב ט. ד"ס מה. ג. וכן
 נאמר דלעיל ערלה ורבעי
 נאמר דלעיל אצטרך
 לשמיעני' שנהגת
 בארוננו אל האשפעני
 ביה דאולנין ביה דא
 חנטה כשאר אילנות לפי
 שיש בו רוב דאולנין ביה
 לקטת. ור"ב ה"כ' ה"כ'
 ז. ע"י שליח ובלילה אבל
 ביום ע"י עצמן אל חזקת
 ח. קדש. ור"ב ה"כ' ה"כ'
 ח. כמשי בהם ש"פ. ט.
 ו. אל דמי לכסף. ט.
 ז. כמשיבה. ט. ור"ה
 דחליפין אל פני עצמו
 ח. ולא חזקת. ור"ה
 ט. ש"י ישראל קונה
 במעות וגוי במשיכה ואין
 ח. לו עין קנין אחר. ח.
 ה"כ' (והיוני כ"ר) שם
 וברש"א נקט איפכא
 דהיוני אקמ"ר דר"ל ע"י
 ח. לקמ"ר ד"ה
 הו"א. ט. גמול' ה"כ' ה"כ'
 לבר מחליפין שנהגת
 בנכסיה. ור"ב ה"כ' ה"כ'
 משמע שהעדים שלוחים
 לקבל הקנין. מ"י חזקת
 מנהגיה. ט. ור"ה

יִיחַד מִיּוֹחָדִים שְׂגָלִים עַל רֹב מֵיָם מִתְעַשִּׂים לְשֵׁה שְׁעֵרָה יֵאָזֵא
 וְיִרְקוֹת שְׂגָלָיו עַל כָּל מֵיָם וְאֵעִ"ג לְמַעַשׂ יִרַק מִדְּרַבָּן וְהֵאָזֵא עוֹשֶׂה
 וְזִבְנִין אֵב מִדְּבַר שֶׁהוּא מִדְּרַבָּן אֲסִמְכּוֹה רַבָּן אֶקְרָא³ כְּפִירָשׁ כְּקוֹטְרִם
 וְרִ"י פ' אֵס אִינוֹ עֵינִי לְמַעַשׂ תְּהוֹה עֵינִי לְשִׁבְעִית שְׁנוֹה בִּירַק מִן
 הַהֵמֹרָה שְׁעִיָּקָר דְּרֵשָׁה אֲמִיָּא לְשִׁבְעִית לְעֵינִי יִרַק דְּהוּ לְדוֹרִיָּאָא בִּין
 בְּיִרְקָא בִּין בְּאִילּוֹת דְּאֲמִירִין בְּר"ה (דף טו:) אֲמִיָּא לָךְ מַעַשׂ
 דְּהוּ לְדוֹרִיָּאָא וְרַבָּן וְאֲמִרְתָּ לִי שְׁבִיעִית דְּנָטוֹת שׁוֹא לְדוֹרִיָּאָא וְה"ה בִּירְקוֹת
 דְּהוּ לְדוֹרִיָּאָא מִסְתַּמָּא כָּל דְּבַר שֶׁהוּא (ו) אֲזִיל (ו) וְנִשְׁמַר כ'ו' דַּחְתָּן
 בְּמֵס' שְׁבִיעִית (פ"ו מ"ה) כָּל אֲמִירוֹ שְׁבִיעִית כ'ו' וְה"ה אֵי גִרְין
 שְׂגָלָיו עַל רֹב מֵיָם וְאֵעִ"ג לְמַעַשׂ שְׁנֵה שְׁעֵרָה לְשֵׁה שְׁעֵרָה שְׁבִיעִית

ואפ"ה אמרין שזה לאילן לענין שביעית לילך בתר חנטו ושמה
 חנט שביעית ונקלט בשמינית א"י א"ל אע"ג דאתרוג גדל על
 ערלה ורבעי לא חלקמו מורה משאר אילנות ודרשה בדביון ויקב
 כדכמיס אחר לקוטמו עישורו הואיל וגדל על כל מים בירק וא"ת
 דאשכח דזה לאילן צאבצע דריש וי"ל תני אלל דזה לאילן לילך
 וי"ל דריש כגון לענין פילה לזה מחייבי אתרוג צביאח משום דלין
 צפרק כלל גדול (שבת דף סח.) וצפרק מקום שנהגו
 כדאיחא התם וי"ל כיון דליכא אילנות טובא שאין חייבין צביאח
 למתני שזה לירק ומהאי טעמא נמי לא קאמר שזה לירק לענין
 שזה נמי לשאר אילנות: **א** לחיה ו**א** בבהמה. פ"ה (י) לענין
 "אליזור למ"ד" (חולין דף פ.) על צידי צבני עמנו הוא מאי איריא
 דאתרוג דלין מרביעין א"ל על צבי וי"ל דלמאח כמ"ד (סע) כיון דזה
 זול לא דאי אחר דלין חוששין היינו מרביעין עליה כצ"י:

אז ה' הוא לה הילכך בטיל לה תורת חליפין בקידושין ואפילו בכלי שיש
ה' ירה וקבלה מתקדש בפחות מש"פ ועוד כיון דתלי טעמא משום
ונשפטיהו ולא מקדשי בפחות ממרקבא דדייני כו' כי היכי דפריך
יניי אשה מקניי שדה א"כ אשה נמי מקני בחזקה כמו שדה ועוד
הוא לה לר"ת דגרס' בפחות משוה פרוטה לא מקניא ולא גרס נפשה
דיוון דכתיב יניי כסף ופחותה משוה פרוטה לא מקירי כסף והסמקה
גמרינן קיומה לעשות אשה בכל עניי שדה ולהכי מבטלינן לן לקמן
יד מחליפין אלא משום דהוי כעין כסף דקרא שיש בהם שוה פרוטה
שפרוטה כעין כסף דקרא טפי משטר שיש בו שוה פרוטה דא"כ שישוה
חליפין דשוה פרוטה דומין לכסף ומשני חליפין אינתנהו בפחות משוה
משדה עפרון שמקנה אשה בחליפין והא שדה עפרון גופא לא מקני
שראל בחדא עובד כוכבים נמי בחדא וי"ל דדיינו לזכר מחליפין דומיא
למ"ס וכן משמע לקמן (דף ת.) גבי נמכר לעובד כוכבים מכספו מקנתו
אם זכרין שותף בחליפין לעובד כוכבים וכן היה גזיל ר"ת שלוח
אל לבמדו וקנינה מיניה' דלוי שלוחות וכו' לעובד כוכבים כדאמרין
ונין ואם תאמר אם כן כיון דפשיטא לן דאשה לא מקניא בחליפין

אמני